

То се продължи. Прѣминяхъ сичкитѣ ноци безъ да спижа, и най често съ треската. Престаняхъ да пижа кафе вечеръ; и се не ме земаше сънъ.

Струваше ми се, че у мене има двама хора; единъ, който искаше съкоги да пише едно писмо, а другиятъ, който ищеше да прави друго нѣщо. «Е добръ! рекохъ си у себеси, да се погодимъ: да пишемъ писма, нъ на нѣмски; това ще бжде за насъ едно срѣдство за да научимъ тоя езикъ.» Отъ тогази насамъ не пишяхъ веке освѣнъ на нѣмски криволюво; и отъ това, бари, напрѣднихъ малко на тоя езикъ.

Сутрината, слѣдъ едно дълго дѣнкуванье, и главата замаяна, падахъ въ единъ видъ сънъ. Тогази, съсъ бълнуванията си, или по добръ на сѣпнуванъето си, струваше ми се да гледамъ баща си, майка си, и още други лица, които обичяхъ, да се отчаяватъ за положенъето ми. Чухахъ ги да охкатъ и въздишятъ; и азъ пакъ въздишихъ, и се събуждахъ смѣтенъ.

По нѣкоги, въ тѣзи толкосъ къси сънища, чувахъ утѣшенията, които майка ми правеше на другитѣ, виждахъ я да влиза съсъ тѣхъ въ тъмницата, и ми казуваше свети думи върху длъжността на самоотвърженъето; и когато бѣхъ най честитъ за дързостъта ѝ и за дързостъта на другитѣ, тутакси ѝ се приливахъ сълзитѣ, и сичкитѣ плачяхъ. Нъ, никому не е дадено да изрече онова, което тогази страдаше сърцето ми.

Като ищяхъ да се отървѣ отъ толкози мжки, рѣшихъ се да не си лѣгамъ. Цѣла ноцъ оставяхъ свѣщъта да гори, и стояхъ прѣдъ масата, ту да четѣ, ту да пишижа. Нъ какво! дожаждаше часъ дѣто четѣхъ съсъмъ буденъ, нъ безъ да разумѣвамъ, и дѣто разу-